Dragi romarji, bratje in sestre! Najprej lepo pozdravljam vse starejše, bolnike, invalide in vse, ki ste tako ali drugače obteženi s križem bolezni, starosti ali invalidnosti. Pozdravljam tudi vse spremljevalce, ki ste omogočili temu ali onemu to srečanje pred Marijo. Ona vas vse sprejema v svoje naročje. Želi nas objeti s svojo materinsko nežnostjo, nas potolažiti in usmeriti na svojega Sina Jezusa, na njegovo besedo in njegov zgled. Prišli smo s svojimi slabostmi in tegobami po tolažbo, s prošnjo za zdravje za dušo in telo, da bi nas to srečanje utrdilo v veri, da bi zmogli izpolnjevati Božjo voljo tudi, kadar to ni lahko. Prišli smo, da bi dobili novo voljo do življenja in ga osmislili tudi v bolezni in invalidnosti. Ni lahko živeti z bolnim kolkom ali kolenom, slaboviden ali pa le osamljen, brez prave radosti bivanja.

Pravijo, da naj bi bila starost krona vseh stopenj življenja, kar je lažje reči kot živeti. In vendar prinaša žetev tega, kar se je človek naučil in doživel, žetev tega, kar je delal in dosegel, žetev tudi tega, kar je pretrpel in prestal.

Kot v zaključnem stavku velike simfonije se zlivajo teme življenja v mogočnem sozvočju. In ta sozvok poraja modrost, za katero je prosil mladi kralj Salomon, ker se mu je zdela pomembnejša kot moč in bogastvo, važnejša kot lepota in zdravje.

Modrost daje človeku, da gleda na svet z Božjimi očmi in s srcem. Ostareli smo nujna dopolnitev sveta, ki se navdušuje le nad mladostnim zagonom, nad telesno močjo tako imenovanih »najboljših let«. Pri tem pa včasih ali največkrat pozablja, da bo tudi sam nekega dne dosegel leta, »ki mu ne bodo všeč«, kot pravi knjiga Pregovorov, ko bo odvisen od dobre volje in posebej od drugih.

To je realnost življenja, blagor nam, če z njo računamo.

Kot spada k jesenskemu času poleg žetve in slovesnega razkošja sadov tudi golenje vej in odmetavanje listja, poleg polne svetlobe tudi vlažna negostoljubna megla, tako tudi staranje ni le zaključni akord, temveč tudi čas venenja, ko utegne postati življenje breme in celo muka. Breme starosti obstaja za večino v nebogljenosti, vse ti leti iz rok, udje niso več gibčni, različne bolečine, v mladosti redke, postajajo vsakdanji spremljevalec. Poleg tega pa še nove navade, nov stil življenja, nerazumevanje in nehvaležnost mladih. Saj poznate tožbo ostarelega vernega moža…, ki se je tako rad pogovarjal z Jezusom ob poti na križu, ko se je vračal z njive. Vedno je dobil tolažbo in novih moči, ko je zaupal svoje težave, če mu je bilo hudo… Nekega dne se je po domače pogovarjal z Jezusom: »O Jezus, bičan si bil… križ si nesel, vendar za ta starega pa le nisi bil pri hiši.«

In vendar v luči vere vemo, da je Jezus naš sopotnik in trpin prav v vsaki stiski. V Getsemanskem vrtu je doživljal stiske vseh ljudi. Zato nobene solze ne potočimo sami in nobene ne potočimo zaman. S trpljenjem nas je odrešil in z njim lahko pri odrešenju sodelujemo tudi mi, če sprejmemo trpljenje kot njegov objem in ga spremenimo v blagoslov. V ognjeni peči postaja ruda zlato.

Bodimo pa hvaležni vsem, ki nam stojijo ob strani in izkazujejo pozornosti, ki nam lepšajo življenje. A tudi mi pomagajmo in lajšajmo življenje drugim. Pregovor pravi, če si osamljen, obišči koga, ki je še bolj sam kot ti. Človek, ki je

poln ljubezni, vedno lahko vsakemu kaj da v pogovoru ali s sočutjem in nihče ni tako bogat in zadovoljen, da ne bi mogel še kaj prejeti.
Naše skupno prizadevanje za čim lepše sožitje, za srečo in medsebojno pomoč med zdravimi in bolnimi, mladimi in starimi, izročimo materinskemu varstvu Matere Marije in blaženem mučencu Lojzetu Grozdetu. Ona razume naše stiske. Stala je pod križem in ponavljala nebeškemu Očetu v moči Svetega Duha svoj »zgodi se«, ki ga je prvič izrekla, ko je spočela Sina Jezusa. Tudi mi z zaupanjem izrecimo svoj »da« trpljenju, križem in ponižanjem, kar se ne da kar tako premagati. Ivan Cankar je zapisal: »Lastno trpljenje je kakor zrcalo, v katerem spoznaš trpljenje svojega bližnjega: kdor ni trpel, ostane otrok in ni videl življenja.« Bodimo solidarni z vsemi, ki duhovno ali telesno trpijo. Amen.

msgr. Andrej Glavan
apostolski administrator